

Projectnieuws 2013-2

De vrolijke meiden van de boarding in Perambalur!

Oplevingen in Venkatachalapuram (watervoorziening), Vegiwada (klooster) en Kamalapuram (toiletgebouw). Aanbestedingen van Pulicat (renovatie VOC-gebouw), Damaracherla (schoolgebouw) en een nieuw project in Vandavasi (toiletgebouw bij de meisjesschool).

“BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST”

Inhoudsopgave

	Pagina
Voorwoord	2
Organisatieschema	3
Reisverslag Hans Schiebroek	4
Reisverslag Natascha Tylek	14
Nieuw project Vandavasi	15
Prioriteitenlijst	16
Kaart projectlocaties	17

Zuster Prudentia en danszuster Arul (NL november 2012)

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Colofon

Met medewerking van

Martijn Wagener
Hans Schiebroek
Anne Reijenga
Natascha Tylek

Realisatie

BMV, Veldhoven

Contactgegevens

Stichting Thomas Bouwprojecten

Secretariaat Leo Verhagen
Boslaan 5, 5731 XX Mierlo
Telefoon +31 (0) 492 66 52 26
 +31 (0) 6 41 10 63 83
E-mail info@thomasbouwprojecten.nl
Internet www.thomasbouwprojecten.nl
Rabobank NL47RABO0149308787
ING NL51INGB0000300366
Kamer van Koophandel Eindhoven nr 41 09 25 42

Voorwoord

Beste lezer,

Het is alweer de laatste maand van het jaar. Sinterklaas is in het land en dit projectnieuws van de Stichting Thomas Bouwprojecten ligt net voor kerst bij u in de mailbox/brievenbus. Met deze publicatie willen wij U als donateur of belangstellende graag op de hoogte houden over de activiteiten van onze stichting en de daarmee behaalde resultaten.

Om te beginnen is ons "jubileumproject", de bouw van een school in Damaracherla, gestart. Dit omvangrijke project (± € 110.000) wordt mogelijk gemaakt door de vele bijdragen die we hebben mogen ontvangen, waaronder een gulle ondersteuning van Progressio van ruim € 40.000.

Een ander heugelijk feit is dat we dankzij twee royale donaties een project zijn gestart voor de aanleg van noodstroomvoorzieningen in 12 kindertehuizen. De projecten Pathiavaram en Kamalapuram zijn opgeleverd, zie eindrapportage plus foto's op onze website.

Onze website ondergaat momenteel een transformatie. De gemoderniseerde startpagina www.thomasbouwprojecten.nl gaat begin 2014 live. Thomas blijft bij de tijd en is nu ook actief op 'social media', op deze manier willen we een breder publiek bereiken en onze donateurs uitbreiden. Kortom verspreid de boodschap, volg ons op twitter @STBP_Tweet en geef ons een 'like' op:

<https://nl-nl.facebook.com/pages/Thomas-Bouwprojecten/170744346363176>

Afgelopen september is projectleider Hans Schiebroek weer afgereisd naar India. Een maand lang heeft hij diverse locaties bezocht om projecten te inspecteren, - voor te bereiden en in een enkel geval op te leveren. Hij werd deze keer vergezeld door bestuurslid Natascha Tylek. Zie het uitgebreide reisverslag plus foto's verderop in het projectnieuws.

Tijdens de projectreis in september werden Hans en Natascha geconfronteerd met een onhygiënische noodsituatie in Vandavasi. Dit wordt ons volgende 'grote' project waarvoor we gelden werven, deze keer gaat het niet om een schoolgebouw maar een toiletgroep voor een meisjesschool. Meer hierover verderop in het nieuwsblad.

Zoals het een officiële "goede doelen instelling" betaamd hebben wij ook dit jaar de goedkeuring gekregen van de accountant voor het jaarverslag 2012. En we hebben een nieuw beleidsplan 2013 - 2017 dat is bijgewerkt aan de huidige ontwikkelingen. De uitgebreide documentatie kunt u teruglezen op onze website.

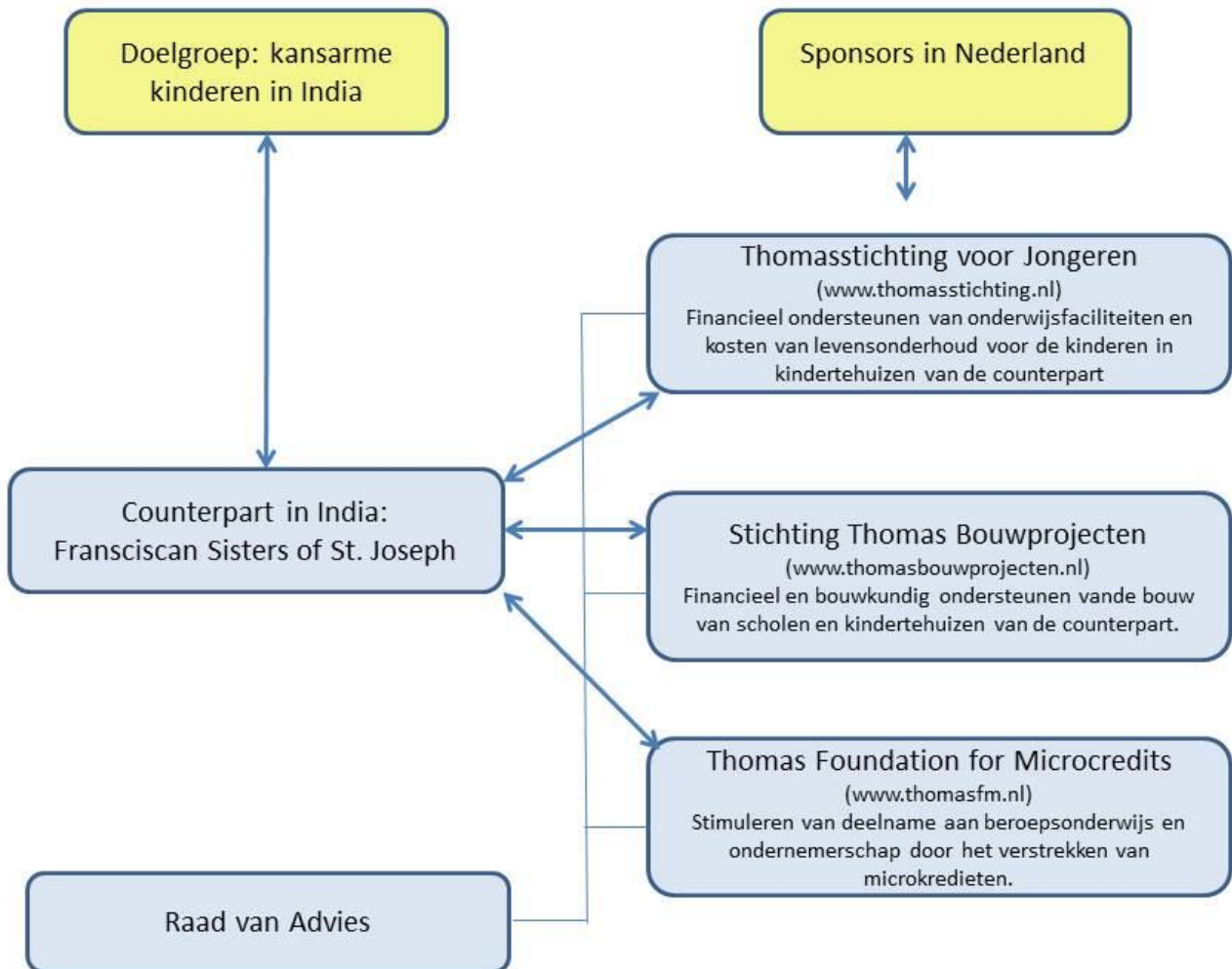
Tot slot willen we van de gelegenheid gebruik maken om in deze feestelijke maand van cadeaus, gezelligheid en vieringen te denken aan onze stichting. Als u het kunt missen een kleine bijdrage te geven zodat we de kansarme kinderen in India een betere toekomst kunnen geven.

Wij hopen dat de activiteiten van de Thomas Stichting u blijven inspireren en u in de toekomst bij onze stichting betrokken wilt blijven en ondersteunt!

"FIJNE FEESTDAGEN ~ சந்தோஷமாக விடுமுறை"

Martijn Wagener
voorzitter

ORGANISATIESCHEMA

REISVERSLAG HANS SCHIEBROEK EN NATASCHA TYLEK SEPTEMBER 2013

Dit jaar alweer het 24e jaar dat ik afreis naar Zuid-India! Een reis met 16 verschillende bestemmingen waarvan Venkatachalapuram (oplevering watervoorziening), Pulicat (aanbesteding renovatie VOC-gebouw), Vegiwada (oplevering klooster), Damaracherla (aanbesteding schoolgebouw) en Kamalapuram (oplevering toiletgebouw) het belangrijkste waren. Ook ditmaal had ik het genoeg om vergezeld te worden, na Laurie en Elise ging ons nieuwe bestuurslid Natascha Tylek mee op reis.

Helaas voor ons is er vanaf dit jaar geen rechtstreekse vlucht meer naar Chennai. De vlucht heeft nu een tussenstop in Bombay, dat betekent dus 4 uur extra reistijd! Na 25 uur reizen en veel te weinig slaap arriveren we zondagochtend om 5.00 uur. Vermoeid lopen we naar de exit uitkijkend naar de zusters die ons komen ophalen. Die zijn echter in geen velden of wegen te bekennen, dit akkevietje liep vorig jaar ook al mis. Dan maar met de taxi naar het St. Thomas Hospital, waar we worden opgewacht door de zusters. Volgens Sr. Rita heeft zij al die tijd op de luchthaven op ons gewacht. Drie keer is scheepsrecht, dus bij de volgende reis gaat het helemaal goedkomen!

Na een korte powernap en opfrisbeurt gaan we in de middag naar het generalate voor de lunch en de eerste meeting met de staf van de congregatie. Traditiegetrouw zijn hierbij de zusters Rita, Prudentia en Bellarmine aanwezig. Gelukkig heb ik een niet al te lange agenda voorbereid die we naar tevredenheid doorlopen. Aansluitend nemen we het reisprogramma door, Sr. Prudentia komt met een aantal wijzigingen. Vanwege voortdurend ingestelde wegblokkades in Andhra Pradesh zijn een aantal reizen per auto vervangen door treinreizen. Dit zijn nachtreizen waardoor we tijd winnen totaal ongeveer een dag. Dit kom mij goed uit want ons bezoek aan Pulicat vergt een dag meer dan in het reisschema is opgenomen.

Voorvoemde wegblokkades zijn een protest van de bevolking tegen de overheid (politici) die gedeeltelijk (het relatief rijke Hyderabad en omgeving) een eigen deelstaat willen om zodoende niet meer te hoeven betalen voor de armere bevolking van Andhra Pradesh. Dit streven is absoluut tegen de wil van het gros van de bevolking. Zij protesteren hiertegen door middel van willekeurig ingestelde wegblokkades om het normale leven zoveel mogelijk te ontregelen – de politie kijkt toe. India blijft verbazen!

Maandag vertrekken we, vergezeld door Sr. Bellarmine, naar het Zuiden. Een kort bezoekje aan het ouderen tehuis in **Elambalur**. Door overlijden is het aantal bejaarden gedaald tot 12, er worden geen nieuwe bejaarden toegelaten vanwege het ontbreken van de middelen.

De aangemaakte tuin op het grondgebied ziet er verlept uit, door de droogte wéér geen fruit en groenten! Behalve de hartelijke ontvangst dus weinig positiefs te melden hier.

De reis gaat verder naar **Perambalur** een provinciestad ongeveer 5 km verderop. De boarding hier telt 350 meisjes en diverse gebreken. Om het ruimtegebrek op te lossen hebben de zusters een buiten gebruik zijnde school beschikbaar gesteld – extra ruimte voor 120 meisjes! Om dit te realiseren hebben we een plan ontwikkeld en is er al geld door de Thomas Stichting voor Jongeren beschikbaar gesteld. Helaas heeft de pastoor

van de naastgelegen kerk roet in het eten gegooid voor een eigen project. Hij wil een gedeelte van het schoolgebouw slopen om op de vrijgekomen grond zijn kerk te kunnen uitbreiden. Of dit plan doorgaat is onzeker. Zeker is wel dat wij, totdat er een besluit hierover is genomen, niets kunnen doen!

Een ander gebrek is het tekort aan toiletten. Hier kunnen we waarschijnlijk wel wat aan doen door een bestaand gebouwtje te voorzien van nieuwe toiletten vóór de meisjes, nu is het in

gebruik voor gasten.

Tegen de avond rijden we door naar **Perumalpalayam** waar we Sr. Asha, onze bouwzuster, ontmoeten.

De volgende dag hebben we een afspraak met Mr. Stephen - de aannemer van de uitbreiding van het kindertehuis daar – om het pand te inspecteren. Het probleem van het slapen op de op afschot liggende vloer bestaat nog steeds, sommige kinderen klagen over hoofdpijn. Ik wil nagaan of het aanbrengen van een dunne egaliseerlaag mogelijk is met toepassing van een, hier overal verkrijgbaar, hechtmiddel. Het drinkwaterfilter dat vernieuwd moet worden wacht op actie van ons, waardoor de aannemer dit nog niet heeft geregeld. De gehengen van de toiletdeuren roesten door slecht schilderwerk en moeten vervangen worden.

Op verzoek van Asha gaan we de volgende dag naar **Thiruvanthurai** omdat daar van alles aan de hand zou zijn met de boarding gebouwen. Wel drie uur rijden!

Alles wat Asha me laat zien vind ik minder belangrijk. Wat ik wel belangrijk vind zijn de niet door haar opgemerkte, overal lohangende elektrische bedradingen naar lichtpunten en fans. We nemen een kijkje bij de waterput die door ons ommuurd is voor de veiligheid. Om de veiligheid nog meer te waarborgen stel ik voor om er een sterk nylon visnet in te hangen. Behalve de elektronica, die niet in de begroting van de aannemer zit, gaan we hier geen geld investeren aan onderhoudswerk dat niet urgent is. Dit niet geplande uitstapje was niet echt zinvol, ik heb spijt hiervoor een dag te hebben opgeofferd!

We gaan naar **Budalur** waar we door Jayarani (onze vroegere opzichter) en haar man Sjef (uit NL) worden opgehaald om een dag bij hun in Tanjore te logeren. De volgende dag neemt Jayarani ons op sleeptouw om de omgeving te laten zien. De grote bezienswaardigheid in **Tanjore** is de grote 1000 jaar oude tempel - die willen we Natascha niet onthouden! Ik heb deze tempel al minstens 5 maal bekeken maar ontdek steeds weer andere dingen aan deze fantastische 60 meter hoge piramide bedekt met beeldhouwwerk. Daarna bezoeken we het paleis van de maharaja van Tanjore dat ze volop aan het restaureren zijn.

Tijdens de lunch - in een lokaal restaurantje - vraag ik Jayarani of zij voor ons als opzichter op wil treden bij het project in Pulicat. Ze vindt het erg leuk om na zoveel jaren weer met ons samen te werken, maar eerst thuis de mogelijkheden met Sjef bespreken.

De volgende dag brengen Sjef en Jayarani ons naar **Trichy**, vertrekpunt voor de volgende bestemming. Onderweg zegt Jayarani toe dat ze als opzichter van het werk in Pulicat wil optreden, de condities worden daarna doorgesproken.

Na de koffie nemen we afscheid van Sjeff en Jayarani en vertrekken we, verder richting het Zuiden, naar **Venkatachalapuram**. Een reis van 300 km, gelukkig voor ons met voornamelijk goede snelwegen. Onderweg een prima maaltijd voor € 12,50 voor 5 personen. We arriveren 5 uur 's middags in Venkatachalapuram. Dit

Dit kindertehuis leed de laatste jaren aan een toenemend watergebrek. Met geld van de Jongerenstichting is hier een 100 meter diepe put geboord en een groot waterreservoir gebouwd. Dit onlangs gereed gekomen werk gaan we de volgende ochtend controleren. De aannemer zelf is verhinderd en heeft zijn uitvoerder gestuurd. Het werk ziet er goed uit. Aan de uitstekende stalen golfplaten van de afdekking van het pomphuisje kunnen kinderen zich gemakkelijk verwonden. Dus laat ik het einde van de beplating 90 graden ombuigen - minder fraai misschien, maar wel veilig!

De wateropbrengst van de boorput is niet geweldig en ik vraag me af hoelang dit soelaas zal bieden. Als je té diep water gaat wegpompen wordt dit niet aangevuld vanuit het oppervlaktewater.

Ook hier lijkt een verandering in het klimaat zichtbaar, landbouw bedrijven wordt er steeds moeilijker.

Het aantal kinderen in de boarding is sinds een jaar geleden plotseling sterk teruggelopen naar nu 15 kinderen. Oorzaak was het verdrinken van een boardingkind op weg naar school in het volgende dorp. Veel ouders vinden de zusters (onterecht) verantwoordelijk en hielden hun kinderen thuis. Het is afwachten of in de toekomst het aantal kinderen weer gaat toenemen.

Het toiletgebouw heeft dringend onderhoud nodig. De zusters hebben geen koelkast in het kindertehuis, ze zouden er wel graag een hebben (langere houdbaarheid voedsel).

De hond van de zusters, vastgeketend aan een paal vlakbij het raam van onze gastenkamer, houdt ons 's avonds wakker en wekt ons weer voor dag en douw met zijn doorlopend geblaf en gejangk.

Na 2 overnachtingen reizen we terug naar het Noorden **Vandavasi**, dat wordt weer een lange rit uitzitten. Daar aangekomen vraagt de nog jonge zuster, die de leiding heeft over de school, ons naar haar school te komen kijken. Specifiek naar het oude toiletgebouwtje. Voor de ± 1000 meisjes die op school zitten is maar dat ene

toiletgebouw aanwezig – met maar 8 oude toiletten, terwijl dat er minstens 40 zouden moeten zijn op zo'n groot aantal leerlingen! De schoolinspectie en de ouders accepteren dit niet langer. De vraag is natuurlijk of Thomas Bouwprojecten hier iets aan kan doen. Wij vinden dit een noodsituatie die nooit zover had mogen komen en besluiten de bouw van extra toiletten in de prioriteitenlijst op te nemen.

Uiteraard worden we ook weer verwend met een dansprogramma, zowel door de studenten in het hostelgebouw als door de boarding meisjes –

dubbele pret! Ook het lied Vader Jacob, dat ik ze in het Nederlands leer, wordt niet vergeten.

De volgende dag gaan we naar **Pathiavaram** om de officiële opening en inzegening - van de uitbreiding van 'ons' meisjestehuis en de nieuwbouw tehuis voor de jongens – bij te wonen.

De bouw is niet bepaald van een leien dakje gegaan. Na de aanbesteding vorig jaar september, hebben Anne en Asha ruzie gehad met de aannemer en de pastoor vanwege de matige uitvoering en het niet nakomen van afspraken.

Het eindresultaat is ondanks de omstandigheden acceptabel. Diverse werkzaamheden zijn anders of niet uitgevoerd, dan op onze tekening is aangegeven. In ieder geval is er nu wel een mooie ruimte op de verdieping van het tehuis gebouwd. Er zijn nu voldoende mogelijkheden om ook meisjes boven de 12 jaar aan te nemen, omdat de jongens nu in een apart tehuis zitten.

De openingsceremonie is érg uitgebreid, behalve de bisschop van Vellore met gevolg zijn er een flink aantal bezoekers aanwezig. Er volgt een (wat ons betreft te) lang programma van toespraken (in Tamil uiteraard) en diverse rituelen zoals het elkaar omhangen van kleurrijke sjaals en overhandigen van geschenken met tussendoor een dansje van de boarding meisjes. Onze nieuwe zaal doet een goede eerste dienst bij de opening! Na de feestelijke opening gaat de bisschop alles inzegenen en loopt van meisjestehuis langs de waterput naar het jongenstehuis.

's Middags inspecteren we de waterput, waar voor de veiligheid een stalen afdekrooster is aangebracht. Er zijn lichtere staalprofielen toegepast dan op onze tekening aangegeven. De doorbuiging schat ik op 30 mm, ruim binnen de marge die wij toelaatbaar vinden. Omdat de staalprofielen in gebogen toestand aan elkaar gelast zijn vormt het geheel een netwerk van voldoende sterkte om de veiligheid te waarborgen.

We nemen een kijkje in het jongenstehuis - waar wij overigens niet bij de bouw betrokken waren – en laat Asha enkele sterke staaltjes van bouwfouten zien "ter lering ende vermaeck". We zijn blij om dit project ('ons' meisjestehuis) bouwkundig te kunnen afsluiten, niet eerder hadden we zo weinig grip op de uitvoering als hier! Met deze aannemer willen we het liefst nooit meer te maken hebben.

De meisjes en jongens van de boarding zijn zoals overall aller aardigs en zwaaien ons enthousiast vaarwel.

Zonder tussenstop in Vandavasi gaan we direct door naar **Acharapakkam** waar we 's avonds aankomen. Het klooster hier is mooi en modern met voldoende ruimte zodat we beiden een eigen ruime kamer krijgen aangeboden.

Na een nacht met flink wat regen staat de volgende ochtend een buitenklus op het programma. In samenwerking met de stichting Mariamma wordt volgend jaar een tehuis voor gehandicapte meisjes gebouwd. Er is meer duidelijkheid nodig over de situering van het gebouw, die ik aan de hand van metingen en inspectie van het gebied in kaart ga brengen. Over het toekomstige bouwterrein loopt een elektrische leiding bevestigd aan houten palen. Door in te meten waar ons gebouw komt, kan ik vaststellen of de leiding wel/niet moet worden verplaatst. Natascha en Asha helpen mij gelukkig bij deze klus. Mijn meetlint komt weer eens goed van pas en we constateren dat de leiding over het achterste deel van het gebouw loopt. Ik stel voor om de leiding via een bij te plaatsen paal om te leggen.

In de middag / avond hebben we een kort programmaatje. We bezoeken het farm-house, gelegen op het terrein met vruchtbomenplantages. Daarna bezoeken we het tehuis voor HIV besmette kinderen, gerund door de Claretian Fathers op een ander gedeelte van het terrein. Bij aankomst wordt er net de verjaardag van een van de kindjes gevierd. In totaal verblijven er nu 11 kinderen, die gewoon naar school gaan maar speciale medicijnen nodig hebben.

Als afsluiting van de dag beklimmen we de vlakbij gelegen heuvel tevens Maria heiligdom. Een pittige klim, tot mijn voldoening kan ik het tempo van de anderen nog goed bijhouden!

De volgende dag vertrekken we om 9.00 uur en zijn we na 2 uur reizen weer terug in het generalate in **Chennai**. We bezoeken het tehuis voor bejaarde zusters, waar reeds 21 zusters zijn opgenomen. Het ziet er perfect uit, vooral de tuin is erg mooi.

Na de lunch gaan we terug naar het St. Thomas Hospital, waar Usha met echtgenoot en 1 jarig dochtertje mij komen bezoeken. De zusjes Usha en Uma uit de Vepery-boarding ken ik al ongeveer 20 jaar. Droevig is dat deze 'ex-weeskinderen' alle banden met hun familie, waaronder hun grootmoeder, hebben verloren. Omdat ze beiden zijn getrouwd met een man naar eigen keus en niet naar de keuze van de familie!

Het is inmiddels donderdag 12 september, vandaag staat **Mugalivakkam** op het programma. Vanuit het St. Thomas Hospital maar een half uurtje met de auto.

In de ochtend hebben we een gesprek met de leverancier van de noodstroom installaties voor de kindertehuizen. Wegens het dagelijks onverwacht of gestructureerd uitvallen van de stroom is het belangrijk dat bepaalde TL's blijven branden. De Jongeren Stichting en een van onze sponsors dragen ieder de helft van de kosten voor 14 installaties die bestaan uit een of twee accu's en een omvormer. De levering en installatie voor het tehuis in Mondasoro - gelegen in de deelstaat Orissa - ligt vanwege de grote afstand niet binnen hun mogelijkheden en moet dus door ons apart worden geregeld.

Aan het eind van de middag bezoeken we Prema Vasam tehuis voor wees- / gehandicapte kinderen, dat ik Natascha wil laten zien. Vorig jaar bezocht ik het voor het eerst en was toen erg onder de indruk hoe ze met ontoereikende middelen op liefdevolle wijze hulp bieden aan deels volledig afhankelijke kinderen. Het aantal kinderen is inmiddels uitgegroeid naar 146. Natascha had flink wat kleurboeken en kleurpotloden sets meegenomen uit NL, die we hebben uitgedeeld onder de meest zelfredzame kinderen.

De volgende ochtend vertrekken we naar **Pulicat**, gelegen 60 km ten Noorden van Chennai. Jayarani, die voor het VOC project opzichter is, reist met ons mee en ook Asha is van de partij.

Pulicat is begin van de 17^e eeuw tot het eind van de 18^e eeuw een belangrijke vestiging van de VOC geweest. Na vertrek van de Nederlanders verviel de plaats in armoede en de bevolking nam sterk af. Waardoor er nog relatief veel afkomstig uit de VOC tijd is overgebleven. In de ongeveer 15 jaar dat ik Pulicat bezoek, hebben we er twee schoolgebouwen gebouwd. Een ernstig vervallen kerkhof met ± 20 Nederlandse graven – waaronder de oudste van India – ommuurd en weer in ere hersteld. En hebben we de oude pastorie van de R.K. kerk een opknappbeurt gegeven. Desondanks de afgelopen jaren veel oud erfgoed zien verdwijnen!

De oude pastorie was een oud VOC woonhuis daterend uit ± 1740 en dreigde gesloopt te worden omdat de toenmalige pastoor ruimte wilde voor een nieuwe hal. Na veel gepraat

en de toezegging het gebouw op te knappen kon de sloop worden voorkomen. Nu dreigde hetzelfde lot omdat het gebouw leeg staat en het verval ernstige vormen aanneemt.

Marcel van der Linden hecht net als ik waarde aan het behoud van NL cultureel erfgoed overzee. Hij heeft een bijdrage beschikbaar gesteld om het gebouw op te knappen en geschikt te maken als gastenverblijf. Op die manier kan met de opbrengst het toekomstig onderhoud worden veiliggesteld. Het bedrag dat nodig is

om de volledige kosten te betalen is toegezegd door de Nederlandse Ambassade in New Delhi.

Na aankomst in Pulicat gaan we eerst naar de zusters waar we hartelijk worden ontvangen, zoals overal trouwens! Jayarani en ik hebben een voorbespreking totdat onze afspraak arriveert, aannemer Mr. Gurusamy met twee van zijn werknemers. Na de lunch zijn we een groot deel van de middag bezig met het doorspreken van de begroting die Gurusamy heeft opgesteld. Puntsgewijs lopen we alle werkzaamheden in en om het gebouw af of deze wel/niet uitgevoerd moeten worden. De volgende dag de ontwikkelingen doorgesproken met de pastoor. Tijdens dit gesprek werd duidelijk dat mijn streven om rond het gebouw een aparte ommuring te maken niet mogelijk is. Jammer maar niet essentieel voor het functioneren van het gasthuis.

s'Middags komt Anke Bollen op bezoek, een NL'se dame die voor enkele jaren is geëxpatriëerd in Chennai. Zij werkt voor Michelin die in de omgeving van Chennai hun eerste plant (bandenfabriek) heeft gebouwd. Anke is geïnteresseerd in het Indiaas-/Nederlandse erfgoed in Pulicat en vindt het leuk mij weer te ontmoeten. We lopen de weg af in de richting van het verwoeste fort Geldria, nu volledig overgroeid met doornige struiken een perfecte bescherming van de restanten die er nog zullen zijn. Ik ben

benieuwd of het VOC-gebouw naast het fort nog staat of inmiddels gesloopt is. Gelukkig het staat er nog, maar niet in gebruik en het verkeert in slechte staat. Dit gebouw lijkt op 'onze' oude pastorie en dateert ongetwijfeld uit dezelfde tijd. Benedict Xavier, een architect uit Chennai, is een van de weinige Indiërs die zich druk maakt over de monumenten in Pulicat en heeft voorlopig weten te voorkomen dat ook dit gebouw is

verdwenen. Later die dag bezoekt hij ons bij het klooster. Ik breng hem op de hoogte van onze afspraken over het renovatie-project.

Na de lunch rijden we terug naar **Chennai**. 's Avonds gaan we naar een Baratha Natyam dansvoorstelling, leek me leuk voor Natascha om mee te maken. Ons vervoer er naartoe is een autorikshaw. Hoe die man zo'n driewielertje door het mega drukke verkeer manoeuvreert is een ervaring op zich! We zijn gelukkig op tijd om nog een zitplaats te vinden.

De danseres en het begeleidend orkestje zorgen voor een mooie uitvoering van deze klassieke Zuid-Indiase dansen. Zoals in onze cultuur de bijbel werd uitgebeeld op de glas-in-lood ramen van kerken, wordt hier van oudsher het leven van Lord Krishna uitgebeeld door tempeldanseressen. Deze traditie werd door de vrome Britten verboden omdat die danseressen, in het verleden, vaak prostituees bleken te zijn!

De volgende dag vertrekt onze trein pas om 11 uur in de avond dus is er tijd voor een bezoek aan de boardings in **Vepery** en **Egmore**, beide gelegen in het centrum van Chennai.

In de trein zitten Natascha en ik in verschillende wagons, we hebben beide matig geslapen wanneer we om 9.00 uur in Eluru aankomen. Wegens plaatstekort in de auto ga ik achterop de motor bij de pastoor naar **Vegiwada**, ongeveer 20 km.

In Vegiwada is een klooster gebouwd, behalve een fikse bijdrage van de zusters Franciscanessen van Oirschot is het gebouw gefinancierd door de Indiase congregatie. Het ontwerp is heel efficiënt, elke vierkante meter wordt benut - architectenbureau Keeris uit Eersel heeft de bouwtekening gemaakt. Het gebouw ziet er zowel van buiten als binnen goed uit. Het vloerpeil ligt 54 cm hoger dan aangegeven op onze tekening. De aannemer vond het nodig 6 treden van 18 cm te maken, wij vonden 3x 18 cm voldoende. Omdat de aannemer geen meerprijs voor deze oplossing claimde en de zusters het prima

vonden, heb ik het er bij gelaten. De trap naar de 1^e verdieping en naar het dakniveau bleek, ondanks eerdere onheilspellende berichten, toch een mooi geheel te zijn geworden met degelijke roestvast stalen leuningen. Aan de dakopbouw blijken enkele zaken niet te deugen waardoor bij regen veel water naar binnen komt. Voor de verkeerd gemaakte deurdoorpel heb ik vervolgens een beter detail op papier gezet. Uit het inspectierondje blijkt - op een aantal kleine aanpassingen, die door de aannemer in orde gemaakt moeten worden, na - een goede oplevering van het gebouw.

Ik laat Natascha het terrein rondom de boarding zien, via de oliepalmplantage lopen we door tot we bij het kindertehuis uitkomen. Er verblijven nu 18 meisjes en 24 jongens in de boarding, er is dus plaats voor veel meer kinderen.

De volgende dag staat in de ochtend de opening en inzegening van het nieuwe klooster op het programma. Het is (gelukkig) een kort programma, de bisschop heeft haast om tijdig op een grote meeting aanwezig te zijn.

Na de middag is de vader van de pastoor zo vriendelijk en behulpzaam ons naar onze volgende bestemming te brengen, **P.T.Parru**, een rit van 2,5 uur. Vanwege wegafzetting in verband met protestacties moeten we omrijden via allerlei B- en C wegen en komen

we pas na 4,5 uur aan op onze bestemming - een goede manier om India wat beter te leren kennen!

De kinderen wachten al met smart op ons, zij hebben zoals altijd een dansprogramma voorbereid.

Het kindertehuis is met geld dat overbleef van de bouw van de school vorig jaar geschilderd en waar nodig gerepareerd en ziet er weer goed uit. Er zitten 153 meisjes in de boarding, meer meisjes zijn afgewezen wegens ruimtegebrek. Er is behoefte aan meer toiletten en een afdak om

de was te drogen. Asha, Natascha en ik meten het achterterrein en bekijken hoe daar een toiletgebouwtje en een afdak voor het drogen van de was op zouden kunnen worden gebouwd. Gezien het aantal kinderen vinden de zusters en ook wij dit een project dat om een oplossing vraagt!

's Middags gaan we met de trein naar **Damaracherla**. Vanwege de enorme lengte van de trein is het ook nu weer een heel gedoe om de juiste wagon te vinden met de voor ons gereserveerde plaatsen.

Voor de bouw van de school van 8 klassen hebben we drie prijsaanbiedingen, waarvan twee van lokale aannemers. Een van hen is vlakbij aan het bouwen, we brengen een bezoekje aan de bouwplaats om de kwaliteit van zijn werk te bekijken. Het betonwerk is redelijk, het metselwerk is minder van kwaliteit. Om 9 uur in de ochtend hebben we een gesprek met deze aannemer. Het blijft een potentiële kandidaat met een redelijke prijs. De andere lokale aannemer is 10% duurder en nodigen we niet uit op gesprek.

Mr. Mastan is de derde inschrijver, hij heeft al veel voor ons gebouwd in Andhra Pradesh en is betrouwbaar gebleken. Hij heeft ook de school in P.T. Parru gebouwd met dezelfde afmetingen als dit project, daarom heeft hij de hoeveelheden geheel daarop gebaseerd inclusief de paalfundering. Terwijl hier een heel andere fundering (op poeren) moet worden gebouwd! Het vergt enig rekenwerk om zijn begroting vergelijkbaar te maken met de andere aannemer. Vervolgens blijkt dat hij de goedkoopste is en gunnen hem het werk!

In het kindertehuis zien we dat de geplande schappen in de slaapruijnte zijn aangebracht.

's- Avonds om 11 uur vertrekken we met de trein terug naar Chennai waar we om 6 uur in de ochtend aankomen - het is inmiddels zondag 22 september. We brengen de dag in alle rust door in het hospital. Alex Jacob komt langs om mij de constructietekeningen van het project (bouw school) in Damaracherla te overhandigen. In overleg wordt de funderingsdiepte bepaald op 140 cm onder het maaiveld.

Om 23.00 uur vertrekt onze trein naar **Kamalapuram**, waar we de volgende dag om 7.00 uur aankomen. Na een paar uur slapen, gaan we het nieuwe toiletgebouw voor de boarding bekijken - het is allemaal keurig volgens de tekening gemaakt. Voor het eerst hebben we een nieuw type toiletdeuren toegepast. Deze bestaan uit een 18 mm dikke plaat (gerecycled) rubbercomposiet dat niet geschilderd hoeft te worden en vochtbestendig zou zijn. Na een paar jaar kunnen we zien in hoeverre de verwachtingen uitkomen. De bevestiging van de deuren is totaal niet

vochtbestendig - de ongeschilderde ijzeren gehengen zullen na een jaar al zwaar geroest zijn! De aannemer erbij gehaald, die zorgt ervoor dat nog dezelfde dag begonnen wordt met het schilderen.

Uiteraard ook hier een officiële 'ceremonie' voor het in gebruik nemen van het sanitaire gebouw. Dat gebeurt door de inzegening van de lokale pastoor.

In de avond hebben de kinderen een dansprogramma voor ons georganiseerd. Door aangescherpte eisen van de overheid telt de boarding nu 110 meisjes in tegenstelling tot de 160 van vorig jaar.

In het klooster van de zusters laten ze mij in de bijkeuken de weggeroeste onderwapening zien van de dakvloer. De aannemer adviseert een afwaterende beplating over het hele dak aan te brengen - kosten Rs 600.000 ofwel € 7.500,-. Zuster Rita kijkt naar mij in de hoop dat Thomas Bouwprojecten dat gaat betalen. Opnieuw maak ik haar duidelijk dat wij alleen onderhoud financieren van door onze stichting uitgevoerde gebouwen! Benieuwd wat er gaat gebeuren, waarschijnlijk niets.

's Middags gaan we met de kinderen op pad, met een volgeladen Jeep bezoeken we aantal bezienswaardigheden in de omgeving.

's Avonds om 9 uur nemen we de trein terug naar **Chennai**. Aan de late kant vertrekken we met de auto naar het vlakbij gelegen stationnetje. Als we aankomen staan we voor een gesloten overweg - onze trein is dus kennelijk gearriveerd! De chauffeur reageert direct, door een smal pad in te rijden dat ons tot vlakbij het perron brengt aan de andere kant van de rails. De lange exprestrein staat op het punt van vertrek. Op een meter of 10 afstand van de enorme locomotief steken wij, met bagage en al, de rails over. Terwijl de trein langzaam in beweging komt! Wonder boven wonder krijgt Asha de machinist zover de trein te laten stoppen. We klimmen snel het perron op en stappen de eerst beste wagon binnen. Nu nog de bomvolle trein doorkruisen om onze gereserveerde plaatsen te bereiken!

De volgende dag vertrekken we per Jeep, in gezelschap van de zusters Reline en Bellarmine, naar **Jolarpet**. Na 5 uur rijden komen we in de avond aan. Een aantal zusters woont nu in het hostelgebouw waar verder slechts 9 studenten wonen. Voor de meeste studenten is de reisafstand van thuis naar de school goed bereikbaar of wonen in Jolarpet zelf.

We slapen in het klooster bij de boarding een paar kilometer verderop. Om 7.30 uur ontbijt, aansluitend doen we een rondje door het kindertehuis. Hier zitten momenteel 190 kinderen! Terwijl we op het dak staan vertelt de superior zuster, dat een aansluitend stuk grond met een oude woning daarop te koop is voor Rs. 35.00.000 (= € 4.200,-). Aankoop zou een goede investering zijn omdat dan een veel gaver terrein wordt verkregen dat betere

uitbreidingsmogelijkheden biedt!

De geplande kasten in de studieruimte zijn aangebracht en voldoen uitstekend. De wasplaats is veel te klein voor zoveel meisjes en de aanwezige afwatering vormt al veel jaren een probleem. Volgend jaar gaan we hier iets aan doen- hopelijk kan voornoemd stuk grond daarbij betrokken worden.

Na de lunch vertrekken we naar de deelstaat **Karnataka**, waar we na 3 uur rijden arriveren. We gaan hier een stuk land bekijken dat door een NL'se investeerder is gekocht. De congregatie heeft belangstelling om het landgoed over te nemen. We krijgen

een rondleiding op het perceel, dat in een mooi landschap ligt, van een van de Indiase investeerders.

Voordat we terug rijden naar **Chennai** bezoeken we het klooster van de Rozarian sisters. Dat de naam eer aan wordt gedaan, zien we in de voortuin die geheel in beslag wordt genomen door een reusachtige rozenkrans waarvan iedere kraal een blok natuursteen is van zo'n 60x60x60 cm gewicht 500 kg - wereldrecord!

Het is inmiddels vrijdag de 27 september, het aftellen tot vertrek is begonnen. Vandaag zijn we door Mr. Gurusamy, een van onze samenwerkende aannemers, uitgenodigd voor de lunch bij hem thuis. Een van zijn medewerkers komt ons netjes ophalen en brengt ons later op de dag ook weer terug naar het hospital. De familie Gurusamy woont in een mooi groot huis dat voorzien is van alle (westerse) luxe. Beide tiener dochters hebben niks te klagen, met hun smartphone / laptop / mooi gelakte nageltjes verschillen ze niet van de tienermeisjes uit ons eigen land. Het is wel een zwaar contrast met de armoede in de dorpen waar wij onze projecten uitvoeren – waar het (überhaupt) hebben van watertoevoer en elektriciteit geen vanzelfsprekendheid is!

Aan het eind van de middag gaan we naar **Avadi** voor een kort bezoekje aan de boarding

kinderen en voor een bezoek aan Uma en Britto. Omdat het vakantie is zijn de boarding kinderen niet aanwezig en wachten in het klooster tot Uma en Britto ons komen ophalen. Zij rijden ons voor, op de motor, naar hun huis onze chauffeur volgt. We maken kennis met Britto's moeder, zus en haar twee dochtertjes. Het is een gezellige ontmoeting en na het avondeten nemen we afscheid en zijn om 22.30u terug in het hospital.

De zaterdag brengen we grotendeels door bij zuster Prudentia in **Mugalivakkam** en neem ik de tijd om wat achterstallig schrijfwerk in te halen.

Zondagavond gaat onze retourvlucht naar NL. Overdag hebben we een afsluitende meeting in het Generalate met Sr. Rita, Prudentia en Bellarmine. We bespreken alle lopende- en voorgenomen projecten. Daarna is het koffers inpakken en afscheid nemen. Om 19.10u vertrek via Mumbay naar Brussel, 15 ½ uur later (incl. tijdverschil) arriveren we in Brussel om 7.50u. Dan nog een paar uurtjes met trein en bus voordat we eindelijk terug zijn in het schone Brabant!

Het reisprogramma is voorspoedig doorlopen en een goede bijdrage kunnen leveren aan alle projecten die we bezochten. En wederom een bevestiging hoeveel verschil Thomas Bouwprojecten maakt voor een betere toekomst van heel veel kansarme kinderen!

“Dat is alleen mogelijk met uw financiële hulp, ook komend jaar!”

Hans Schiebroek, projectleider

PROJECTREIS SEPTEMBER 2013 DOOR DE BRIL VAN EEN BESTUURSLID

Beste lezer, voor degene die mij niet kennen ik ben Natascha Tylek. Vorig jaar toegetreden als bestuurslid bij de Thomas Stichting, waar ik mij voornamelijk bezighoud met het moderniseren van de communicatie (lees: Social Media). Wanneer ik achter mijn PC'tje bezig ben met de werkzaamheden voor de stichting, zoals bijvoorbeeld het moderniseren van onze internet startpagina, dan moet ik eerlijk bekennen dat het doel waar we dit werk voor doen – investeren in de ontplooiing van kansarme kinderen - ver van je af staat. En ondanks de uitgebreide India verhalen van onze projectleiders blijft je beeldvorming over wat er nou allemaal gebeurt daar in India beperkt.

Nu deed zich de mooie gelegenheid voor om met Hans Schiebroek mee op projectreis te gaan!

Mijn eerste indruk was 'chaos' en dat vanuit verschillende invalshoeken. Het land heeft een hoge bevolkingsdichtheid en het leven speelt zich voornamelijk buiten op straat af. Dus overdag is het een en al drukte van mensen. Verplaatsen doen ze zich voornamelijk per auto, brommer of een van de vele tuktuk-taxietjes. Verkeersregels zijn er niet, het recht van de sterkste geldt hier en ieder manoeuvre gaat gepaard met een hoop getoeter. In de infrastructuur zit totaal geen logica - wat vandaag bedacht wordt, wordt morgen gebouwd zonder na te denken over toekomstige bestemmingsplannen. En dan nog de dieren koeien, geiten, honden, apen allemaal loslopend wild dat te pas en te onpas over straat banjert. Het is een tegenstelling met ons o zo gestructureerde en schone NL. Ik heb dan ook even de tijd nodig om te acclimatiseren / te wennen aan de cultuur. Want ondanks de chaos heb ik heel sterk het gevoel dat het allemaal klopt en dat mensen berusten in hoe het is. Dat heeft waarschijnlijk ook te maken met het geloof. Ongeveer 80% van de bevolking is hindoe en gelooft in reïncarnatie – oftewel hoe je hebt geleefd in je vorige leven neem je mee naar je volgende.

Door dit geloof in combinatie met de cultuur van het kastensysteem is de gemiddelde Indiër weinig begaan met het welbevinden van zijn medemens. Dat zie ik terug in de enorme contrasten tussen arm en rijk. In de grote steden zoals Chennai zie je wijken met grote dure huizen, voorzien van alle comfort zoals wij die in het westen kennen. Dit in tegenstelling tot de armoede die je tegenkomt als je landinwaarts gaat. De plattelandsdorpjes waar de stichting actief is, waan je je een eeuw terug in de tijd. Huisjes van stro / klei, veeherders en moeders met kannen water op hun hoofd die van de waterput vandaan komen tekenen het straatbeeld.

Ik herken direct de logica en noodzaak waarom wij in deze gebieden actief zijn. Ondanks het belang dat de overheid hecht aan goede educatie en daar ook investeert, zie je in de praktijk dat de overheidsscholen hoofdzakelijk gesitueerd zijn in de grote steden.

Het is maar goed dat er in Zuid-India nog een zeer actieve congregatie bestaat. Die zich het welzijn van de arme kinderen aantrekken en ze scholing plus verblijf aanbieden. Ik had totaal geen benul wat ik me bij een congregatie moet voorstellen. In NL zie of hoor je er nog nauwelijks iets over, de beelden die ik erbij heb zijn conservatief. Maar wat een verademing is de werkelijkheid. Het is een professioneel en goedlopend instituut en het merendeel van de nonnen die ik ontmoet zijn alles behalve conservatief. Ze spreken allemaal Engels en zijn allen opgeleid tot lerares of verpleegster. Als ik bij de jonge zusters vraag wat de beweegreden is om toe te treden tot de congregatie, krijg ik daar geen helder antwoord op. Ik kan me zomaar voorstellen dat je ervoor kiest vanwege de veiligheid. Je bent van de straat, hebt een warm dak boven je hoofd en eten en je wordt ook nog eens kosteloos opgeleid.

Een kijkje in de boardings vind ik ook een hele beleving op zich. Ondanks de in de meeste gevallen goede gebouwen – mede mogelijk gemaakt met bijdrage van onze stichting – schrik ik toch van de omstandigheden waaronder de kinderen leven. In tegenstelling tot wat ik dacht dat de kids ieder weekend naar huis gaan is dus niet het geval. Enkel met écht grote vakantie / feestdagen gaan ze naar huis. Hun leventje speelt

zich dus voornamelijk op de boarding af. Niet voorniks dat ze helemaal uit hun huisje waren met het bezoek van Hans en mij. Wij kregen volop de aandacht, ieder kindje wilde met je praten, aan je zitten, met je spelen. Heerlijk om al die blijde gezichtjes te zien en ze welverdiende aandacht te geven. Maar soms vond ik het ook overweldigend vooral bij de tienermeiden. Als er dan 50 van die meiden om je heen staan en volop je aandacht willen zoals meiden van die leeftijd dat doen....

Waar ik ook versteld van was, is dat de kinderen op de grond slapen. Voor veel Indiërs de gewoonste zaak van de wereld, ik had er in ieder geval geen weet van. Wat ik ook apart vond om te zien, was het ritueel met etenstijd. De kinderen zitten in de aula netjes in rijtjes naast elkaar op de grond – aan een kant de meisjes, aan de andere kant de jongens – met bord en bekertje op schoot. Voorin de aula zitten een aantal zusters met grote bakken rijst en groente, waar de kindjes een voor een portie eten kunnen ophalen. Ondanks dat de kinderen weinig hebben, zijn het wel gewoon kinderen die blij zijn lekker buiten spelen en onbezonnen zijn. Ik heb soms zelfs het idee dat ze misschien vrolijker zijn dan de kinderen hier in NL die vaak zo verwend zijn en door het vele speelgoed de speelsheid van het 'kind-zijn' kwijt zijn.

We hebben deze reis 16 plaatsen bezocht om inspecties uit te voeren bij lopende, nieuwe of oude projecten. Ondanks dat ik zelf geen bouwachtergrond heb, kon ik het toch redelijk volgen – een vader werkzaam in de bouwsector ligt daaraan ten grondslag. Wat ik erg interessant vond, waren de contacten met de aannemers e/o uitvoerders waar we mee samenwerken. Tijdens de gesprekken, inspecties en onderhandelingen bij nieuwe projectaanvragen loop je al snel tegen de cultuurverschillen aan. Zo zie je dat in de uitvoering van een project het regelmatig voorkomt dat men afspraken niet nakomt of zonder overleg afwijkt van de bouwtekening. Soms kan dat te maken hebben met eigen financieel voordeel of dat ze een bepaalde constructie in India niet kennen. We zijn blij dat we een samenwerking met een aantal goede aannemers. Maar deze reis ook afscheid van een genomen. Het opgeleverde werk was kwalitatief niet goed en een aantal dingen niet volgens de bouwtekening. Tijdens het bespreken was hij nauwelijks geïnteresseerd, behalve in zijn eigen belang.

Het was een bijzondere ervaring om op deze manier kennis te maken met India en de werkzaamheden die de stichting verricht in samenwerking met de congregatie. En meest belangrijk, ik heb met eigen ogen gezien dat de noodzaak aan veilige en hygiënische gebouwen om in te leven en leren nog steeds aanwezig is!

NIEUW PROJECT: TOILETGEBOUW VOOR EEN SCHOOL IN VANDAVASI

Tijdens de projectreis afgelopen september brachten wij een bezoek aan Vandavasi. Het hoofd van de middelbare meisjesschool 'Sacred Heart Girls Higher Secondary School' deed een beroep op de expertise van onze projectleider Hans Schiebroek. Samen namen ze een kijkje bij de schoolgebouwen en eindigden de rondleiding bij het enige aanwezige toiletgebouw. Wat bleek is dat er voor de 1050 schoolgaande meisjes maar één toiletgebouw aanwezig is met 8 toiletten in zeer slechte conditie of zelfs buiten gebruik zijn. De norm op zulke grote aantallen kinderen is 1 toilet op de 20 kinderen. Veel ouders beklagen zich bij de zuster over deze slechte sanitaire voorzieningen voor hun kinderen. Ook wij schrokken enorm van deze ernstig onhygiënische omstandigheden. Na intern overleg met het bestuur en de congregatie is besloten om deze ontoelaatbare nood situatie prioriteit 1 te maken op de projectenlijst.

“Dit project zorgt voor een veiligere en hygiënische omgeving voor de kinderen en voorkomt schooluitval - wij hopen dat ook U hieraan wilt bijdragen!”

FRANCISCAN SISTERS OF ST. JOSEPH - CHENNAI

PRIORITY LIST - 29.09.2013

MAJOR PROJECTS

01. Vandavasi	-	Toilet Building
02. Olagadam	-	6 Classrooms
03. Singampunari	-	8 Classrooms (St. Joseph's College)
04. Budalur	-	6 Classrooms
05. Srikalahasti	-	6+6 Classrooms
06. Pannaikadu	-	4 Classrooms
✳️ Acharapakkam	-	Home for Physically Challenged Children

MINOR PROJECTS

01. Ottanthangal	-	Toilet Building (School)
02. Srivaikundam	-	Toilet Building
03. Perambalur	-	Toilet Building
04. P.T. Parru	-	Toilet Building
05. Thiruvanthurai	-	Renovation & Boarding
06. Budalur	-	Desk & Benches - School

Sr. Rita Michael

Sr. Rita Michael

Sr. Bellarmine

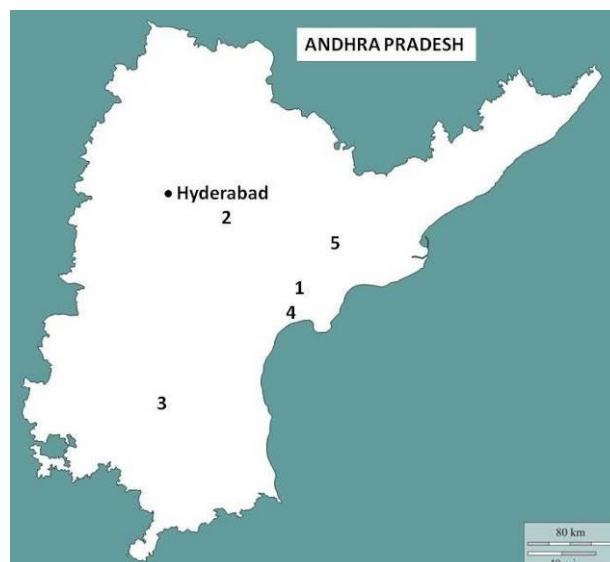
Sr. Bellarmine

Sr. Prudentia

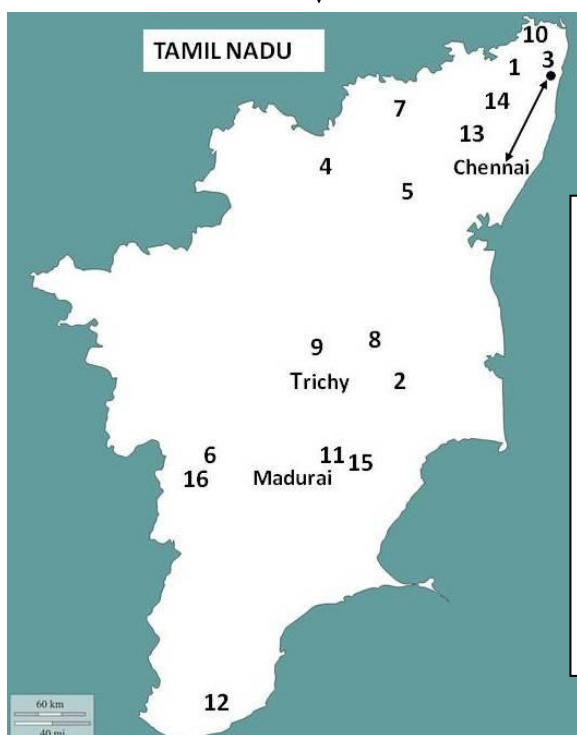
Sr. Prudentia

[Bekijk onze projecten op Google maps](#)

Chebrolu	1
Damaracherla	2
Kamalapuram	3
P.T. Parru	4
Vegiwada	5

Avadi	1
Budalur	2
Egmore	3
Jolarpet	4
Maiyanur	5
Okkur	15
Pannaikadu	6
Pathiavaram	7
Perambalur	8
Perumalpalayam	9
Pulicat	10
Singampunari	11
Srivaikundam	12
Vandavasi	13
Venkatachalapuram	16
Walajabad	14